



O c e n a

**osiągnięć naukowo-badawczych, dorobku dydaktycznego
i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej
doktora Jana Pilżysa
ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dyscyplinie nauki o polityce i administracji**

I. Sylwetka Habilitanta

Doktor Jan Pilżys jest absolwentem Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie, którą ukończył w 1980 roku uzyskując tytuł zawodowy inżyniera. W 1995 roku uzyskał tytuł zawodowy magistra wychowania technicznego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie. Stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w specjalności historia uzyskał w maju 2001 roku w Wojskowym Instytucie Historycznym Akademii Obrony Narodowej za rozprawę pt. *Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie 1967 – 1997*. Promotorem rozprawy doktorskiej, podobnie jak wcześniej napisanej pracy magisterskiej, był prof. dr hab. Bogusław Polak.

W 2016 roku dr Jan Pilżys ubiegał się na Uniwersytecie Przyrodniczo-Humanistycznym w Siedlcach o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie. Postępowanie zakończyło się niepowodzeniem.

Po ukończeniu w 1980 roku studiów wyższych, do 2003 roku Habilitant był żołnierzem w służbie czynnej. Przez cały ten czas związany był z Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie (później Centrum Szkolenia Obrony Przeciwlotniczej). Kolejno wykonywał obowiązki: dowódcy plutonu, dowódcy kompanii, instruktora, starszego instruktora, wykładowcy i starszego wykładowcy.

W latach 2002–2004 pracował w koszalińskiej Bałtyckiej Wyższej Szkole Humanistycznej. W latach 2007–2008 prowadził zajęcia w Wyższej Szkole Integracji

Europejskiej w Szczecinie, a w latach 2010 - 2014 roku w Wydziale Zamiejscowym w Człuchowie Wyższej Szkoły Pedagogicznej TWP w Warszawie.

Od 2002 roku dr Jan Pilżys jest związany z Uniwersytetem Szczecińskim. Początkowo był zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Politologii i Europeistyki, następnie w Zakładzie Badań nad Konfliktami i Pokojem a w 2016 roku powrócił do Instytutu Politologii i Europeistyki (obecnie Instytut Nauk o Polityce i Bezpieczeństwie).

II. Osiągnięcia naukowo-badawcze Habilitanta

Na dorobek naukowy Habilitanta składa się przede wszystkim sześć samodzielnie opublikowanych monografii:

- *Batalion zmechanizowany w działaniach taktycznych*, Koszalin 2001, ss.153,
- *Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie 1967–1997*, Koszalin 2002, ss. 493,
- *Departament Piechoty Ministerstwa Spraw Wojskowych w latach 1921–1939*, Szczecin 2012, ss. 534,
- *Łączność w systemach zarządzania kryzysowego i ratownictwa w Polsce. Teoria i praktyka*, Szczecin 2015, ss. 364.
- *Wojska obrony przeciwlotniczej w latach 1918–2013. Zasady działań taktycznych*, Szczecin 2014, ss. 214.
- *Obrona cywilna w Polsce. Współczesność i perspektywy*, Toruń 2019, ss. 339.

oraz trzy samodzielne publikacje mające charakter podręczników lub leksykonów:

- *Zarządzanie kryzysowe*, Szczecin 2007, ss. 230,
- *Leksykon bezpieczeństwa ekonomicznego*, Szczecin 2011, ss. 205,
- *Planowanie w zarządzaniu kryzysowym*, Szczecin 2012, ss. 197.

Druga z wymienionych pozycji (*Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie 1967–1997*) nie może być uznana za osiągnięcie wchodzące w skład publikacji w procedurze ubiegania się o kolejny stopień naukowy, ponieważ jest opublikowanym doktoratem.

Dr J. Pilżys jest współredaktorem pięciu prac zbiorowych. Wszystkie tematycznie dotyczą bezpieczeństwa. Redakcja prac zbiorowych świadczy o umiejętności do organizowania zespołów badawczych i koordynowania ich prac, a jest to jedno z istotnych wymagań stawianych przed samodzielnym pracownikiem naukowym. Szkoda, iż Habilitant nie

redagował żadnej pracy samodzielnie. Mogłoby to w pełni potwierdzać zdolności do samodzielnego kierowania zespołem badawczym.

Habilitant po doktoracie opublikował 10 artykułów w czasopismach naukowych. Jego dorobek obejmuje także 48 rozdziałów w pracach zbiorowych. Tematycznie są one związane z kilkoma obszarami badawczymi: historią wojskowości, zarządzaniem kryzysowym, polityką bezpieczeństwa i obronności oraz funkcjonowaniem instytucji stojących na straży bezpieczeństwa narodowego.

Tylko cztery publikacje Habilitanta zostały ogłoszone w języku angielskim, w tym trzy w czasopiśmie wydawanym w Indiach. Tylko te trzy artykuły naukowe autorstwa dra J. Pilżysa zostały opublikowane poza granicami kraju.

Zaskakująca jest niewielka liczba publikacji w czasopismach naukowych. 10 artykułów to nie jest dorobek imponujący. Publikowanie wyników badań w renomowanych czasopismach ogólnopolskich oraz zagranicznych pozwala na bieżące upowszechnienie wyników prowadzonych badań i zaistnienie w środowiskach naukowych zajmujących się podobną problematyką. Żaden z artykułów dra J. Pilżysa nie został opublikowany w czasopiśmie naukowym ewaluowanym do dyscypliny nauki o polityce i administracji.

Pod względem ilościowym dorobek Habilitanta jest znaczący. Należy podkreślić, że dr J. Pilżys opublikował po doktoracie sześć samodzielnych monografii naukowych oraz trzy książki mające charakter słowników lub materiałów dydaktycznych. Ze względu na ich poziom merytoryczny i wysiłek włożony w ich przygotowanie należy, moim zdaniem, uznać dorobek publikacyjny Habilitanta za wystarczający. Koncentracja na przygotowaniu obszernych monografii nie utrudniła doktorowi J. Pilżysowi publikowania artykułów naukowych w pracach zbiorowych. Średnio rocznie po uzyskaniu stopnia doktora publikował trzy artykuły.

Nie mniej jednak poważną słabością w dorobku naukowym Habilitanta jest brak publikacji w językach konferencyjnych (z czterema wyjątkami) oraz w wydawnictwach zagranicznych. Uniemożliwia to internacjonalizację wyników prowadzonych badań oraz nawiązanie kontaktów i wymianę naukową z badaczami z zagranicy.

Niedostatki, związane z niewielką liczbą publikacji w czasopismach naukowych, nadrabia Habilitant licznymi wystąpieniami na konferencjach. Ogółem wygłosił 42 referaty. W tym 10 na konferencjach naukowych mających w tytule „międzynarodowe”. Wszystkie jednak odbywały się wyłącznie w Polsce i również wszystkie referaty były wygłoszone w języku polskim. Zaledwie 11 z nich można uznać, iż mieszczą się w dyscyplinie nauki o polityce i

administracji. Pozostałe wyraźnie tematycznie związane są z historią wojskowości i naukami o bezpieczeństwie. Tylko niespełna 10 z konferencji na których dr J. Pilżys wygłaszał referaty, odbyła się poza macierzystym wydziałem.

Dr J. Pilżys był przewodniczącym komitetu organizacyjnego dwóch konferencji, w tym jednej międzynarodowej, zorganizowanych w 2013 i 2018 roku na Uniwersytecie Szczecińskim. Współorganizował siedem konferencji naukowych.

Reasumując tę część recenzji stwierdzam, iż ogólnie dorobek publikacyjny w wymiarze ilościowym jest znaczący. Liczba opublikowanych oryginalnych prac naukowych jest wystarczająca. Trzeba podkreślić, iż w dorobku publikacyjnym dra J. Pilżysa znajduje się aż dziewięć różnego rodzaju monografii autorskich. Skoncentrowanie się na przygotowaniu obszernych monografii nie spowodowało ograniczenia liczby innych publikacji.

Jeżeli chodzi o merytoryczną ocenę dotychczasowego dorobku naukowego, to należy wskazać na różnorodność tematyczną oraz również zróżnicowany poziom merytoryczny poszczególnych publikacji. Habilitant wyraźnie prowadzi badania naukowe w trzech obszarach: historii wojskowości, nauk o bezpieczeństwie oraz nauk o polityce i administracji. Mam jednak wrażenie, że ten ostatni obszar badawczy jest potraktowany przez dra J. Pilżysa marginalnie. Świadczy o tym stosunkowo niewielka liczba publikacji, które są posadowione w obszarze nauk o polityce i administracji oraz częste balansowanie pomiędzy politologią a naukami o bezpieczeństwie. Ta uwaga dotyczy także stosowanych metod badawczych i warsztatu badawczego.

Pomijając, na tym etapie, osiągnięcie naukowe, które Habilitant wskazuje jako podstawę merytoryczną postępowania habilitacyjnego, jego dorobek publikacyjny wyraźnie wskazuje na skoncentrowanie dociekań naukowych na problematyce związanej ze *szkolnictwem wojskowym oraz współpracą gospodarczą Polski z wybranymi państwami regionu wschodnioeuropejskiego* (Autoreferat, Załącznik nr 4, s. 10) potwierdzonym w 22 publikacjach, w tym tylko dwie dotyczą współpracy gospodarczej Polski i *bezpieczeństwem narodowym i międzynarodowym* (Autoreferat, Załącznik nr 4, s. 3) obejmującym 26 publikacji. Tylko marginalnie tematyka publikacji pokrywa się z obszarami badań charakterystycznymi dla nauk o polityce i administracji. Habilitant nie wskazał w Załączniku nr 4 żadnych publikacji mieszczących się w obszarze nauk o polityce i administracji. Odnieść można wrażenie, że *Informacja o osiągnięciach naukowych* została przygotowana do wniosku o ubieganie się o stopień naukowy w innej dyscyplinie.

III. Ocena osiągnięcia naukowego Habilitanta

Najważniejsze osiągnięcie naukowe Habilitanta, jak sam deklaruje w autoreferacie, to monografia pt. *Obrona cywilna w Polsce. Współczesność i perspektywy*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2019, ss. 339. Tak jak tytuł książki brzmi tytuł osiągnięcia naukowego, które wskazuje Habilitant jako podstawę do ubiegania się o kolejny stopień naukowy.

Analizę dorobku Habilitanta w zakresie przedstawionego problemu badawczego, w moim przekonaniu, należy rozpatrywać w szerszym kontekście niż to deklaruje sam Autor. Książka podana jako główne osiągnięcie naukowe jest kompatybilna tematycznie z jego innymi pracami, a mianowicie dwoma artykułami: *Obrona cywilna województwa koszalińskiego w latach 1991-1999 – analiza i ocena* oraz *Obrona cywilna województwa zachodniopomorskiego – współczesność i perspektywy*. Z tym, że Habilitant sam zaliczył je do osiągnięć mieszczących się w obszarze nauk o bezpieczeństwie.

1. Ocena doniosłości tematu

Podjęty w książce temat jest ważny i wart szczegółowego zbadania. Autor dokonuje wnikliwej analizy kategorii *obrona cywilna* w jej wymiarze historycznym, prawnym, wojskowym i społecznym. Praca jest poświęcona analizie funkcjonowania obrony cywilnej w Polsce. Jest to analiza szczegółowa, wielowymiarowa i bardzo krytyczna. Wartością dodaną opracowania jest stawiana przez Autora prognoza dotycząca przyszłości obrony cywilnej. Proponuje on trzy scenariusze rozwoju formacji służących ochronie obywateli i mienia, szczególnie infrastruktury krytycznej, w stanach zagrożenia. Książka ma więc również charakter ekspercki.

Na uznanie zasługuje również ta część opracowania, która została przygotowana na podstawie badań własnych. Habilitant przeprowadził badania ankietowe wśród pracowników obrony cywilnej w województwie zachodniopomorskim. Uzyskany w ten sposób materiał stał się podstawą dla uogólnionych wniosków dotyczących kondycji obrony cywilnej w kraju oraz oceny jej zasobów kadrowych i materialnych. Trudno ocenić, na ile ten zabieg jest uprawniony.

Podjęte przez dra J. Pilżysa badania dotyczą obszarów wiedzy nadal mało dostępnej dla przeciętnego czytelnika w Polsce. Stąd podjęcie trudu ich zbadania i udostępnienia wyników prowadzonych badań zasługuje na uznanie.

2. Problemy badawcze, hipotezy i wykorzystane metody badawcze

Jak wskazuje sam Habilitant w autoreferacie, przedstawiona do oceny monografia dotyczy uwarunkowań funkcjonowania organów administracji publicznej w obszarze bezpieczeństwa. W szczególności szeroko rozumianej ochrony ludności przed zagrożeniami.

Najbardziej interesująca jest ta część pracy, która oparta została na badaniach własnych. Habilitant przeprowadził obszerną ankietę wśród osób zawodowo związanych z instytucjami systemu obrony cywilnej w województwie zachodniopomorskim. Analiza wyników pozwoliła sformułować wnioski co do kondycji obrony cywilnej i wskazać na kierunki zmian mających na celu zwiększenie funkcjonalności tej struktury w województwie i kraju. Skonstruowane na tej podstawie trzy docelowe modele funkcjonowania systemu obrony cywilnej w Polsce są autorskim osiągnięciem Habilitanta. Ponieważ dotyczą one jednak rozwiązań ze sfery bezpieczeństwa państwa a nie polityki, nie mam kwalifikacji do oceny ich jakości.

Dr J. Pilżys za główny cel swoich badań uznał *opracowanie modelu obrony cywilnej województwa zachodniopomorskiego (...) oraz wypracowanie rozwiązań funkcjonalno-organizacyjnych wykorzystania jej potencjału do realizacji zadań ochrony społeczności lokalnej w czasie wojny* (Autoreferat, s. 6). Sposób ujęcia tematu nie dotyczy jednak sfery polityki tylko obronności, głównie w wymiarze militarnym. W tym samym ujęciu przedstawiono główny problem badawczy: *z jakich elementów należy zbudować system obrony cywilnej oraz w jaki sposób powinien przebiegać proces ochrony społeczeństwa przed zagrożeniami wojennymi* (Autoreferat, s. 7). Tu też nie dostrzegam aspektów badań politologicznych. Również żadne z 10 postawionych pytań badawczych nie dotyczy sfery polityki. Ta sama uwaga dotyczy postawionej hipotezy. Lepiej jest z hipotezami roboczymi. Tam możemy dostrzec obszary do badań politologicznych. W pracy jednak Habilitant wyraźnie stroni od analiz politologicznych koncentrując się, co najwyżej, na przytaczaniu regulacji prawnych. Przywołane w Autoreferacie metody badawcze: *analizy badań dokumentów, analizy i krytyki piśmiennictwa, syntezy i wnioskowania oraz badań sondażowych w formie ankiet i metoda monograficzna*, nie stanowią, jak sądzę, ani pełnego, ani podstawowego katalogu metod badawczych stosowanych w politologii, przydatnych dla realizacji przedstawionego projektu. Problem, jak sądzę, bierze się z tego, iż Habilitant nigdzie nie określił przyjętego podejścia metodologicznego i w związku z tym miał problem z doбором stosowanych metod badawczych.

Weryfikacja przyjętych hipotez i odpowiedzi na postawione pytania badawcze następuje w trakcie procesu badawczego. Tak jest również w pracy dra J. Pilżysa, ale może to zauważyć ktoś, kto silnie skoncentruje uwagę w trakcie czytania kolejnych części pracy.

Szkoda, że Habilitant nie zdecydował się na umieszczenie cząstkowych wyników badań także w *Zakończeniu*, nawiązując do przyjętych we wstępnej części pracy założeń. Na korzyść Autora przemawia natomiast podsumowanie wyników badań ankiety oraz prezentacja trzech samodzielnie wypracowanych modeli funkcjonowania systemu obrony cywilnej w Polsce.

3. Struktura pracy

Praca składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, bibliografii, czterech załączników oraz spisu rysunków i wykazu skrótów.

Układ treści jest wyraźnie problemowy. W mojej opinii praca składa się merytorycznie z trzech części. Pierwszą stanowią dwa początkowe rozdziały rozprawy zatytułowane *Bezpieczeństwo a obronność państwa* oraz *Charakterystyka współczesnej wojny i jej broni*. Jest to obszerny, wprowadzający do zasadniczych badań, wstęp. W rozdziale pierwszym wyraźnie dominuje przegląd norm prawnych dotyczących szeroko rozumianego bezpieczeństwa i obronności państwa. Habilitant, bez wątpienia, wykonał ogromną pracę sięgając po liczne akty prawne i przedstawiając ich główne rozstrzygnięcia. Niemniej jednak, ta część pracy ma wyraźnie odtwórczy charakter. Brak tu bardziej rozbudowanej analizy i wniosków. Mniej przydatny, z punktu widzenia głównego problemu badawczego, jest rozdział drugi. Jest on bardzo obszerny (54 strony) w porównaniu do pozostałych części pracy. Ma charakter wprowadzający. Sądzę, że bez szkody dla prowadzonych w pracy analiz, nie byłoby stratą, gdyby ta część opracowania została ograniczona do specyfiki współczesnych konfliktów militarnych i została silniej powiązana z zagadnieniami związanymi z obroną cywilną.

Na drugą część pracy składają się rozdział trzeci *Charakterystyka obrony cywilnej w Polsce: istota obrony cywilnej w świetle polskiego i międzynarodowego prawa, struktury i zadania*, oraz rozdział piąty *Strategiczne podejście do problematyki obrony cywilnej*. Mają one wyraźnie problemowy charakter. Dotyczą *stricte* obrony cywilnej. Poza przedstawieniem podstaw prawnych oraz dynamiki zmian w funkcjonowaniu w Polsce obrony cywilnej (głównie rozdział 3), Habilitant dokonał także charakterystyki zasobów oraz kształtowania się strategicznych koncepcji dotyczących struktury oraz miejsca w systemie obronnym państwa obrony cywilnej (rozdział 5). Ta część pracy zawiera również autorską propozycję dra J. Pilźysa strategii obrony cywilnej na poziomie województwa.

Trzecia część książki, to studium przypadku. Habilitant przeprowadził badania własne na grupie pracowników obrony cywilnej w województwie zachodniopomorskim. Następnie wykorzystał ich wyniki do stworzenia teoretycznego modelu struktury obrony cywilnej

województwa posługując się przykładem województwa zachodniopomorskiego. Łącznikiem pomiędzy tą częścią pracy a poprzednią jest podrozdział czwarty rozdziału piątego zatytułowany *Strategia obrony cywilnej województwa – propozycja*.

Idea struktury pracy jest przejrzysta, ale układ treści, szczególnie kolejność rozdziałów oraz zbyt rozbudowana część wstępna, zaburzają narrację i powodują nakładanie się na siebie różnych wątków.

4. Wykorzystana literatura

W pracy wykorzystano bogatą literaturę przedmiotu. Jej wykaz zajmuje 13 stron. Na pochwałę zasługuje sięgnięcie przez Habilitanta zarówno do opracowań już historycznych jak i najnowszych, co świadczy o jego dobrej orientacji w rynku literatury dotyczącej problematyki zbieżnej z jego zainteresowaniami naukowymi. W bibliografii nie ma jednak żadnej pozycji w języku obcym.

5. Ważniejsze uwagi szczegółowe

Mam zastrzeżenia do struktury *Bibliografii*, szczególnie części II. Akty prawne. Nie dostrzegam konieczności wymieniania numerów Dzienników ustaw, skoro poniżej znajduje się wykaz aktów prawnych. Ich podział został dokonany prawidłowo. Powinny one być jednak ułożone w układzie chronologicznym a są rozmieszczone w przypadkowej kolejności, albo ja nie dostrzegam prawidłowości, którą zastosował Autor. Jeszcze większe wątpliwości budzi struktura wewnętrzna w części II D. *Bibliografii*. Tam prawdopodobnie zastosowano kolejność alfabetyczną.

W części IV *Bibliografii* artykuły Habilitanta są wymieniane podwójnie, ale z pewnością jest to błąd korektorski. W moim przekonaniu część V. *Słowniki, encyklopedie...* powinna znaleźć się w początkowej części bibliografii a nie końcowej.

Dobrym pomysłem było przedstawienie w *Wykazie załączników* ankiety, którą przeprowadził Habilitant oraz wskazanie osób funkcyjnych do których ankietą była skierowana. Nie dostrzegam natomiast potrzeby zamieszczenia pozostałych dwóch załączników. Ich zawartość mogła się znaleźć w wykazie aktów prawnych umieszczonych w *Bibliografii*.

IV. Cytowania i Indeks Hirscha

Według bazy Web of Science oraz bazy Scopus liczba cytowań wynosi 0.

W bazie Google Scholar trzy prace Habilitanta były cytowane 19 razy.

Indeks Hirscha wynosi 2.

V. Kierowanie międzynarodowymi i krajowymi projektami badawczymi oraz udział w takich projektach

Dr J. Pilżyc w latach 2004-2006 brał udział w realizacji projektu naukowo-badawczego finansowanego przez KBN nt.: *Międzynarodowe uwarunkowania Zimnej Wojny*. Uczestniczył również w realizacji projektu finansowanego ze środków statutowych na Wydziale Humanistycznym US.

Nic mi nie wiadomo na temat składania własnych wniosków grantowych przez dra J. Pilżysa.

VI. Osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki

Habilitant jest współautorem trzech programów kształcenia. Opracował 22 sylabusy przedmiotów. Prowadził zajęcia z 23 przedmiotów. Ich różnorodność jest bardzo duża. Od podstawowych w procesie kształcenia politologów oraz studentów bezpieczeństwa, do bardzo specjalistycznych, szczególnie w zakresie nauk o bezpieczeństwie.

Na potrzeby kształcenia opracował kilka podręczników i leksykon. Są to następujące, wymieniane już w pierwszej części recenzji, pozycje:

- *Zarządzanie kryzysowe,*
- *Leksykon bezpieczeństwa ekonomicznego,*
- *Planowanie w zarządzaniu kryzysowym,*
- *Łączność w systemach zarządzania kryzysowego i ratownictwa w Polsce. Teoria i praktyka.*

Od 2008 roku dr J. Pilżys jest opiekunem roku i praktyk studenckich zarówno na studiach stacjonarnych jak i niestacjonarnych. Od 2010 roku jest członkiem komisji rekrutacyjnych na studia licencjackie na kierunek Bezpieczeństwo Narodowe.

Był promotorem 23 prac licencjackich oraz 3 prac magisterskich.

Dr Jan Pilżys był, w zakończonym w 2017 roku, promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim mgra Sławomira Gizińskiego na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

W zakresie dydaktyki dorobek Habilitanta należy uznać za znaczący.

Pan Doktor jest od 2008 roku członkiem zwyczajnym Instytutu im. gen. Stefana „Grota” Roweckiego.

Habilitant dwukrotnie był recenzentem książek wydawanych przez Oficynę Wydawniczą AFM w Krakowie. Recenzował również jeden artykuł naukowy.

VII. Staże w zagranicznych ośrodkach naukowych

W 2014 roku Habilitant odbył miesięczny staż naukowy a Wydziale Dowodzenia i Operacji Morskich Akademii Marynarki Wojennej w Gdyni. Prowadził zajęcia ze studentami oraz oficerami. Wziął udział w organizowanej przez AMW konferencji naukowej podczas której wygłosił referat.

Habilitant nie nawiązał współpracy naukowej z żadnym zagranicznym ośrodkiem naukowo – badawczym. Nie odbył żadnego zagranicznego stażu naukowego.

VIII. Konkluzja

Oceniając kompleksowo dorobek Habilitanta stwierdzam, iż przedstawiona do oceny monografia, będąca głównym osiągnięciem naukowym, nie spełnia ustawowego wymogu znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji. Nie można również uznać, iż przyjęte w niej podejście metodologiczne oraz główne zastosowane metody badawcze mieszczą się w tej dyscyplinie.

Do istotnych niedostatków w karierze naukowej J. Pilżysa można zaliczyć brak międzynarodowej współpracy naukowej, odbytych zagranicą staży naukowych, udziału w organizowanych przez ośrodki zagraniczne konferencjach oraz niewielką liczbę publikacji zagranicznych (3) i w językach obcych (4). Habilitant nie realizował samodzielnych grantów naukowych i nie składał aplikacji o ich uzyskanie. Nie jest członkiem żadnego towarzystwa naukowego. Nie wykazał się także zaangażowaniem w działalność popularyzatorską.

Dotychczasowy dorobek naukowy Habilitanta, moim zdaniem, tylko w minimalnej części mógłby zostać umieszczony w dyscyplinie naukowej nauk o polityce i administracji.

Przedstawione przez dra Jana Pilżysa osiągnięcie naukowe w postaci monografii pt. *Obrona cywilna w Polsce. Współczesność i perspektywy*, nie spełnia wymogów stawianych badaczom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk o polityce i administracji. W szczególności nie spełnia wymogu określonego w *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, art. 219 ust. 1 pkt 2 **wniesienia znacznego wkładu w rozwój dyscypliny**. Tym samym **wnoszę o odmowę nadania doktorowi Janowi Pilżysowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji**.

